

at man maa berygte det allerførste. Det har foranlediget mig til, i de sidste 3 Maaneder særlig at lægge Mærke til de Søofficerer, jeg har mødt paa Gaden, baade de yngre og de ældre, og jeg har ikke fundet, at der var nogen særlig Sygelighed at se paa dem, og de have dog alle været under de omtalte Forhold. Jeg kan da ikke forstaa, at det nu med et er blevet saa paa-trængende nødvendigt at faa elektrisk Lys lagt ind der ude. Naar jeg saa ser paa Konsekvenserne deraf, maa jeg berygte, at de ville blive temmelig store. Det vil jo sige, at nu skulle vi lægge Lys ind i denne Stole — jaavdt jeg ved, er dette en Besyndelse — og komme vi dertil, kunne De være vis paa, at De ikke kunne vige tilbage for mange andre Krav paa den samme Belysning, som ville følge efter. Dertil kommer jo ogsaa, at denne Belysning langt fra er billig, tværtimod endog temmelig dyr, og at det ved Anlæg af lignende Art har vist sig, at der bestandig kommer temmelig store Overstridelser saaledes, som Tillægsbevillingen vidner om. Anlægget vil altsaa formodentlig blive betydelig dyrere, end der her er beregnet. Jeg tror derfor slet ikke, at det store Flertal har følt sig overbevist ved de Motiver, som ere givne for Bevillingen. Men ganske vist, efter at man havde haft Konferencen med Ministeren, lod det til, at der var et Omslag i Luften, og jeg, som lagde særlig Mærke til, om der ikke ved Konferencen skulde komme ny Oplysninger frem, fik det Indtryk, at det eneste ny man fik frem, var, at ved den nuværende Belysning viste det sig, at Kadetterne bleve „saa Satans søvnige“. Det var dog ikke oplysende nok for mig, og jeg tror i det Hele, at denne uheldige Omstændighed skal afhjælpes paa anden Maade end ved elektrisk Lys. Jeg tror, at de ville blive lige søvnige ogsaa ved det ny Lys, og at der maa helt andre Forhold til for at gøre dem lysbaagne. Men at denne Motivering virkede godt i Udvalget og selv paa et saa staalfat Medlem, som det ærede Medlem for Ringløbing Amt's 1ste Valgkreds (S. C. Christensen), er ganske vist. Jeg er enig med ham i, at det kommer an paa at lave Søofficerer, som ikke ere søvnige, saa at hvis det virkelige skulde virke til, at de bleve vaagne, vilde der ikke kunne siges synderligt derimod, men jeg har ikke følt mig overbevist derom ved de Oplysninger, som ere fremkomne foruden Motiverne i Anmærkningerne. Jeg vil tillade mig at give den højtærede Minister et Raad angaaende Vædringsforslaget under Nr. 223, som Flertallet jo gaar imod. Det er Bevillingen af 400 Kr. til Inspektøren

derude. Jeg vil raade den højtærede Minister til, at han til 3dje Behandling finder paa en Grund, der er baseret paa det samme som her, nemlig paa, at det kunde opmuntre Kadetterne, og i det Hele forårsage, at Kadetterne ikke bleve saa søvnige, saa er jeg overbevist om, at han fik Bevillingen til 3dje Behandling. For mig er, som sagt, denne Grund alt andet en tilstrækkelig til gaa med til Vedtagelsen af dette Forslag. Det er min personlige Stilling, og jeg overlader naturligvis det ærede Rigs Medlemmer at stemme, som de ville.

Blyhne: Naar jeg har tilladt mig at bede om Ordet, er det for at omtale Vædringsforslaget under Nr. 263. Det staar i Forbindelse med Vædringsforslagene fra 213—20, der angaa Nybygninger under Marinen. Det er et Beløb paa 50,000 Kr., der er nægtet paa § 26. Og dette Forslag fra Udvalgets Flertal, saa vel som de andre dermed i Forbindelse staaende Forslag, slutter jeg mig selvfølgelig til. Men Udvalget har med Hensyn til dette Vædringsforslag beholdt sig sin Stilling til 3dje Behandling og særlig med Hensyn til Nybygningen af et Panzerbatteri. Jeg kan godt forstaa, at det er meget vanskeligt for Udvalget, ligesom det er det for os i Salen, at forme os en Mening om, paa hvilken Maade Nybygninger og Vedligeholdelse og Udvikling af Marinens Materiel skal finde Sted. Det er vanskeligt for os, saa længe vi leve under de nuværende Forhold, hvor alle Overvejelser i Udvalget med de Herrer Forsvarsministre og alle Vedtagelser i Tinget over for de samme Herrer Ministre i Virkeligheden ere betydningsløse, efterdi de ikke tage Hensyn til, hvad der her vedtages og besluttet. De Herrer udvikle vort Værn til Søs og til Lands paa den Maade, som behager dem, og som de erklære er nødvendig trods de afgivne Vota af Folkets Repræsentanter. Under andre Forhold er det selvfølgelig, at Overvejelser med Hensyn til vort Krigsmateriel saa vel til Lands som til Søs maatte ske i Samling med begge Forsvarsministre. De maatte virke i Overensstemmelse med hinanden paa Basis af et bestemt en Gang vedtaget Grundlag. Som det synes, gaa de hver for sig, eftersom det tilsiges dem til de forskellige Tider, og eftersom det tilsiges dem hvert Aar, naar de skulle lægge deres finansielle Budget. Skulde man sige, hvad der maatte være Normen for Udviklingen af Sømateriellet, er det klart, at til Grund for samme maa den Erklæring ligge, vi have hørt fra Regeringen om, at Danmark